

въ кжщи. Но банкерът помоли вратаря да доложи за него на началника на полицията:

— Банкерът Годфруа, по крайно важна и бърза работа... Моятъ синъ се изгуби посрѣдъ бѣлъ день... Пиленце, доложи му по-скоро.

При това той мушна въ ржцетъ на вратаря нѣкаква златна монета. На вратаря лицето на про-сителя се видѣ много жалостно и отчаяно; и той не зарадъ паритъ, а просто отъ жалостъ го въведе въ вътрешнитъ стаи на началника. Предъ него стоеше величественъ чиновникъ, очевидно готовъ да си оти-ва, защото бѣше въ фракъ и държеше ржавици въ ржцетъ си. Банкерътъ гледаше съ благоговѣние на тоя човѣкъ, на когото възлагаше въ тая минута всичкитъ си надежди. Краката на горкия човѣкъ се пресѣкоха отъ вълнение. Той седна на креслото и започна да разказва съ несвързани думи своята прескрѣбна повесть.

За негово щастие излѣзе, че и началникътъ на полицията има деца. Той слушаше съ съчувствие Годфруа и отъ своя страна го попита:

— Вие казвате, господинъ банкеръ, че детето е изгубено около четири часа?

— Да, господинъ началникъ.

— Привечеръ, значи. Хмъ! А може ли да го-вори ясно? Знае ли презимето си и где живѣе?

— Не, не мисля... Боя се, че не ще може да се обясни.

— Туй не е добро... Но вие казвате, че е изгубено около Аниерската застава? Проклето мѣ-сто. Все пакъ, не се отчайвайте. Ние ще направимъ всичко възможно. Тамъ имаме разбранъ приставъ. Азъ ей сега ще поговоря съ него по телефона.